

[Weikop.]

legium at servere god mad, god kaffe eller mælk. Jeg ved meget vel, at jeg her bevæger mig på gyngende grund, at jeg her rører ved et meget vigtigt konkurrencespørgsmål, men jeg mener i alt fald ikke, det kan gøre nogen skade at drøfte det. Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen har selv givet bolden op, så kan jeg også give den videre. Er det ikke, forsåvidt angår beværtninger, der serverer mad og mælk, tilstrækkeligt at give nogle regler med hensyn til den hygiejniske, sundhedsmæssige og lokalemæssige indretning for opnåelse af tilladelse til at drive beværtning uden stærke drikke, med andre ord, således at enhver, der opfylder reglerne, også er berettiget til at få tilladelsen? Man må huske på, at i forvejen er det sådan — jeg går ud fra, at det er sådan overalt — at man ikke stiller de samme krav til en bevilingshaver, der ikke udskænker stærke drikke, som til en bevillingshaver, der udskænker stærke drikke.

Restauranterne vil nu få en beskyttelse, ved at der skal tilladelse til at drive udlejning af selskabslokaler til folk, der vil sørge for deres egen beværtning. Dette er rimeligt under hensyn til de byrdefulde afgifter, der lægges på restauranterne. Men om det er rimeligt, at handelsministeren skal afgøre spørgsmålet om tilladelsens nødvendighed, synes jeg kan omtvistes; det er et spørgsmål, om det ikke skal overlades til domstolene.

Jeg kan heller ikke se, hvordan bestemmelserne om anke vil virke; det står noget uklart for mig. Almindeligvis er det kun den, der er utilfreds med en afgørelse, der er interesseret i at anke, så jeg forstår ikke, hvornår en kommune skulle anke en tilladelse, den selv har givet eller nægtet.

Spørgsmålet om, hvorvidt højskoler, landbrugsskoler og lignende institutioner bør fritages for at betale afgift ved beværtning, er jeg også enig i bør undersøges nøjere. Det må også klarlægges, hvad der egentlig menes med „lignende institutioner“. Vil f. eks. beværtning i en skoleaula her i København — som vi har mange af — kunne ske uden tilladelse og dermed uden erlæggelse af afgift? Er det en institution, eller hvad er det?

I marketenderibestemmelserne falder det

straks i øjnene, på mig i hvert fald, at de kooperative marketenderier fremdeles har ret til at forhandle — der bruges altså ordet „fordele“, men jeg siger forhandle; det er efter min mening nøjagtig det samme — varer af enhver art. Jeg forstår, at den højtærede minister har været inde på tanken om at imødekomme private marketenderes ønske om også at forhandle varer. Hvis det er sådan, at den højtærede minister føler det som en skrigrigende uretfærdighed, at kun de kooperative marketenderier kan forhandle varer, medens andre marketenderier ikke kan gøre det, er der den mest nærliggende udvej, som jeg meget gerne vil anbefale, nemlig den at forbyde enhver form for handel og fordeling i forbindelse med marketenderivirksomhed. Jeg kan sige på forhånd, at jeg vil gå meget stærkt ind for denne udvej. Det vil give en klar linie, en linie, som iøvrigt alle beværtninger må følge, og derved skabes der ordnede forhold indenfor marketenderivirksomhederne på dette, jeg kan godt sige, meget følsomme område.

Det ville iøvrigt være interessant at få oplyst, hvor mange varer de kooperative marketenderier fordeler, for derved at få bekræftet eller afkræftet erhvervsorganisationernes påstand om, at der foregår en fordeling af handelsvarer til kæmpebeløb. Jeg er sikker på, at den højtærede minister kan få sådanne oplysninger lige så legende let, som ministeren kan få oplysning om, hvor megen vin og spiritus der drikkes i de kooperative marketenderier.

Bestemmelsen om, at marketenderierne kun må udskænke øl, har allerede været drøftet. Den har allerede ført til en protest fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, og rent umiddelbart ville jeg også mene, at folk dog selv må bestemme, hvad de vil drikke. Men har marketenderierne det privilegium at kunne udskænke afgiftsfrit, er det vel allerede af den grund rimeligt, at der sættes en grænse for udskækningsretten; det må man vist bøje sig for. Hvis de kooperative marketenderier og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd fremdeles vil fastholde kravet om ret til udskænkning af spiritus, må man overveje, om et sådant ønske kan imødekommes gennem tilladelser, der vel at mærke gør omsætningen af disse drikke afgiftspligtig.